

საქმე № 330210114666547

განჩინება
საქართველოს უზენაესი სასამართლო
საქართველოს სახელით

№ ას-190-179-2017

№ას-190-179-2017 ზ-----ი და სხვ.

30 აპრილი, 2018 წელი
ქ. თბილისი

სამოქალაქო საქმეთა პალატა
შემადგენლობა:

ნინო ბაქაძური (თავმჯდომარე, მომხსენებელი),
ზურაბ ძლიერიშვილი, ბესარიონ ალავიძე

საქმის განხილვის ფორმა – ზეპირი განხილვის გარეშე

საკასაციო საჩივრის ავტორი – მ--- ზ-----ი, დ--- ზ-----ი, მ-----
თ-----ი, ვ----- ს-----ე, გ----- ს-----ე (მოპასუხეები)

მოწინააღმდეგე მხარე – ნ----- ო-----ი (მოსარჩელე)

გასაჩივრებული გადაწყვეტილება – თბილისის სააპელაციო
სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2016 წლის 6 დეკემბრის
გადაწყვეტილება

კასატორის მოთხოვნა – გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმება

დავის საგანი – ზიანის ანაზღაურება

ა ღ წ ე რ ი ლ ო ბ ი თ ი ნ ა წ ი ლ ი

1. ნ----- ო-----მა (შემდგომში - „მოსარჩელე“, „ადვოკატი“) სარჩელი აღძრა სასამართლოში მ--- ზ-----ის, დ--- ზ-----ის (შემდგომში - „ამხანაგობის თავმჯდომარე“), მ----- თ-----ის, ვ----- ს-----ისა და გ----- ს-----ის (შემდგომში - „მოპასუხეები“, „კასატორები“, „საკასაციო საჩივრის ავტორები“) მიმართ და მოითხოვა მოსარჩელისთვის მიყენებული ქონებრივი დანაკლისის სანაცვლოდ მოპასუხეებისათვის ზიანის ანაზღაურების სოლიდარულად დაკისრება, შენატანის ფულადი კომპენსაციის - 48272 აშშ დოლარის ოდენობით.
2. სარჩელი ეფუძნება შემდეგ ფაქტობრივ გარემოებებს:
 - 2.1. 2005 წლის 21 მარტის ხელშეკრულებით დაფუძნდა ინდივიდუალური ბინათმშენებლობის ამხანაგობა „მ-----“ (შემდგომში - „ამხანაგობა“), რომლის დამფუძნებლები იყვნენ მოპასუხეები;
 - 2.2. ამხანაგობის მიზანი იყო მრავალბინიანი სახლის აშენება მისამართზე: თბილისი, გ-----;
 - 2.3. ამხანაგობის 2007 წლის 21 აპრილის №1 კრების ოქმის საფუძველზე, მოსარჩელე გაწევრიანდა ამხანაგობაში და დაევალა ამხანაგობის იურიდიულ-სამართლებრივი საქმიანობის წარმოება, სხვადასხვა ორგანოებში ამხანაგობის ინტერესების დაცვა, აგრეთვე, პირველი სართულის აშენებისათვის საჭირო ხარჯებითა და მასალებით უზრუნველყოფა;
 - 2.4. ზემოაღნიშნული კრების ოქმით დადგინდა ამხანაგობის წევრთა შორის საერთო წილობრივ საკუთრებაში არსებული უძრავი ქონების განაწილების სქემა, რომლითაც მოსარჩელეზე განაწილდა გ-----ის მხრიდან პირველ სართულზე მდებარე ბინა №1, საერთო ფართობით 56 კვ.მ.;
 - 2.5. 2007 წლის 21 მაისიდან 2009 წლის 12 მაისის ჩათვლით მოსარჩელე ახორციელებდა ამხანაგობაში შესატანის შეტანას მომსახურების გაწევით, რაც გამოიხატებოდა სასამართლოსა და სხვადასხვა ორგანიზაციებში ამხანაგობისა და მისი ინტერესების წარმომადგენლობაში. დავები თავისი მნიშვნელობითა და დავის საგნის გათვალისწინებით იყო რთული, დაკავშირებული პასუხისმგებლობასა და შრომატევად საქმიანობასთან, რაც მოპასუხეებმა 2009 წლის 12 მაისის ამხანაგობის დამფუძნებელთა №8 კრების ოქმით თავადვე დაადასტურეს;
 - 2.6. 2007 წლის 27 ივნისს სანოტარო წესით დამოწმებული მინდობილობის საფუძველზე ამხანაგობის თავმჯდომარემ

მოსარჩელეს მიანიჭა ამხანაგობის წარმომადგენლობის უფლებამოსილება;

- 2.7. 2009 წლის 12 მაისს ამხანაგობის თავმჯდომარემ სანოტარო წესით გააუქმა ზემოაღნიშნული რწმუნებულება. აღნიშნული ქმედება ამხანაგობის თავმჯდომარემ განახორციელა იმ დროს, როდესაც პროექტით გათვალისწინებული 5-სართულიანი სახლის მშენებლობა თითქმის დასრულებული იყო. რწმუნებულების გაუქმება ემსახურებოდა იმ მიზანს, რომ მოსარჩელეს ხელშეკრულებით გათვალისწინებული ვალდებულება სრულად, კუმულატიურად არ შეესრულებინა და, შესაბამისად, საკუთრებაში არ მიეღო ხელშეკრულებით მასზე განაწილებული ფართი;
- 2.8. ამხანაგობამ მოსარჩელისაგან ფარულად შეადგინა 2007 წლის 20 მაისის №2 და 2009 წლის 19 მაისის №9 (10) ოქმები თითქოსდა მისი ამხანაგობის წევრობიდან ნებაყოფლობით წასვლის შესახებ;
- 2.9. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2011 წლის 27 ივლისის კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილებით ზემოაღნიშნული ოქმები ბათილად იქნა აღიარებული ამხანაგობის წევრობიდან მოსარჩელის გასვლის (გასვლის აღიარების) ნაწილში. მოსარჩელე აღდგენილ იქნა ამხანაგობის წევრად;
- 2.10. ზემოაღნიშნული გადაწყვეტილებით დადგინდა მოსარჩელის მიერ ნაკისრი ვალდებულებების ნაწილობრივ შესრულების ფაქტი (პირველი სახის შენატანის შეტანა), ასევე დადგინდა, რომ ამხანაგობას აღნიშნული შენატანი არ აუნაზღაურებია;
- 2.11. ამხანაგობის წევრად მოსარჩელის აღდგენის შემდეგ, 2012 წლის 30 მარტს ამხანაგობის წევრებმა, ამხანაგობის წევრთა კრების ოქმის საფუძველზე, მოსარჩელეზე განაწილებული ბინა საკუთრებაში გადასცეს მოპასუხე მ--- ზ-----ს და აღნიშნული ქმედებით კომპენსაციის გარეშე მიითვისეს მოსარჩელის მიერ ამხანაგობაში განხორციელებული შენატანი;
- 2.12. 2012 წლის 30 იანვარს ამხანაგობის მიერ აშენებული საცხოვრებელი სახლი მიღებულ იქნა ექსპლუატაციაში და ამხანაგობამ არსებობა შეწყვიტა, თუმცა, მოსარჩელეს მის მიერ განხორციელებული შენატანის სანაცვლოდ ამხანაგობისგან არაფერი მიუღია;
- 2.13. მოსარჩელეზე განაწილებული ფართის (56 კვ.მ.) აშენების ღირებულებამ შეადგინა 7728 აშშ დოლარი. ამჟამად მოცემული ბინის საბაზრო ღირებულება შეადგენს 56 000 აშშ დოლარს. ვინაიდან მოპასუხეებმა მოსარჩელეს არ მისცეს 7728 აშშ დოლარის შეტანის შესაძლებლობა მასზე განაწილებული საცხოვრებელი

ბინის საკუთრებაში გადაცემის მიზნით, მოსარჩელე ითხოვს ფაქტობრივად დამდგარი ქონებრივი დანაკლისისათვის შენატანის ფულად კომპენსაციას 48272 აშშ დოლარის ოდენობით (56000 აშშ დოლარს - 7728 აშშ დოლარი).

3. მოპასუხეებმა სარჩელი არ ცნეს და განმარტეს, რომ:

3.1. 2007 წლის 21 მაისიდან 2009 წლის 12 მაისის ჩათვლით მოსარჩელე ახორციელებდა ამხანაგობაში შესატანის შეტანას იურიდიული მომსახურებით, მაგრამ, როგორც შემდგომ გაირკვა, იგი ამხანაგობისაგან მინიჭებულ უფლებამოსილებას იყენებდა პირადი კეთილდღეობისათვის, პირად ინტერესებს აყენებდა ამხანაგობის ინტერესებზე მაღლა, ე.ი. თავის ვალდებულებას ასრულებდა არაკეთილსინდისიერად და ამხანაგობის საზიანოდ. ამგვარი შესრულება კი არ შეიძლება დაექვემდებაროს ანაზღაურებას;

3.2. მოსარჩელემ მინდობილობით მინიჭებული უფლებამოსილების განხორციელებისას დაარღვია „ადვოკატთა შესახებ“ საქართველოს კანონისა და „ადვოკატთა პროფესიული ეთიკის კოდექსის“ ნორმები. მოსარჩელემ 2009 წლის 9 მაისს ნასყიდობის ხელშეკრულების საფუძველზე შეიძინა ამხანაგობის მომიჯნავე მიწის ნაკვეთი და არ გაითვალისწინა ის რისკი, რაც ნასყიდობის ხელშეკრულების გაფორმებას ახლდა თან. კერძოდ, გამყიდველთა მიწის ნაკვეთის ზედდება მოხდა ამხანაგობის უძრავ ქონებასთან და ამხანაგობის მიწის ნაკვეთი აღმოჩნდა გამყიდველების საკუთრებაში. აღსანიშნავია, რომ გამყიდველთა საკუთრების უფლების რეგისტრაციისთვის წარმომადგენლობას თავად მოსარჩელე ახორციელებდა და მან იცოდა აზომვითი ნახაზის მიხედვით მიწის ნაკვეთის გადაფარვის თაობაზე. ნათელია, რომ ნასყიდობის ხელშეკრულების გაფორმების შემდეგ მხარეთა შორის წარმოშობილი ინტერესთა კონფლიქტისას მოსარჩელემ რისკის ქვეშ დააყენა კლიენტის ინტერესების დაცვა და არჩევანი პირად ინტერესებსა და კლიენტის ინტერესებს შორის საკუთარი ინტერესების პრიორიტეტულობაზე გააკეთა. შესაბამისად, ამხანაგობას სრული უფლება ჰქონდა გაეუქმებინა მინდობილობა და შეეწყვიტა მასთან ყოველგვარი ურთიერთობა.

3.3. სადავო ბინაზე მოსარჩელეს შეეძლო მოეპოვებინა საკუთრების უფლება, თუ იგი კეთილსინდისიერად და სრულად შეასრულებდა მასზე დაკისრებულ მოვალეობებს. მის მიერ ამხანაგობაში განხორციელებული შენატანი, ნაწილობრივ და ისიც უხარისხოდ შესრულებული, არ შეიძლება გახდეს მისთვის რაიმე კომპენსაციის მიცემის საფუძველი. სასამართლოს კანონიერ ძალაში შესული

- გადაწყვეტილებით მას უარი ეთქვა უძრავ ქონებაზე უფლების რეგისტრაციაზე, რაც იმას ნიშნავს, რომ უძრავი ქონების სანაცვლოდ მისი ღირებულების კომპენსირება, თანაც სრული ოდენობით, ყოველგვარ საფუძველს არის მოკლებული;
- 3.4. არასწორია მოსარჩელის მოსაზრება, რომ მისი შენატანის მეორე სახე უნდა განსაზღვრულიყო 7728 აშშ დოლარით. მოსარჩელის მიერ აღნიშნული თანხის გადახდის შემთხვევაშიც კი, იგი თავის ვალდებულებას სრულად მაინც ვერ შეასრულებდა, რადგან მის ვალდებულებას წარმოადგენდა პირველი სართულის აშენებისთვის საჭირო ხარჯებითა და მასალებით უზრუნველყოფა და არა მხოლოდ - 56 კვ.მ. ფართის ასაშენებლად;
 - 3.5. ამხანაგობაში, მოპასუხეების გარდა, გაერთიანებული იყო კიდევ 8 წევრი. მოსარჩელემ მოპასუხეები შეარჩია მხოლოდ იმ პრინციპით, რომ ისინი ამხანაგობის დამფუძნებლები იყვნენ, თუმცა, გაურკვეველია, მოცემულ დავასთან რა კავშირშია მოპასუხე მ--- ზ--- -----ი, რომელმაც ამხანაგობაში საკუთარი მიწის ნაკვეთი შეიტანა და, მის ნაცვლად, მიიღო 56 კვ.მ. ბინა.
 4. თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2015 წლის 17 ნოემბრის გადაწყვეტილებით სარჩელი არ დაკმაყოფილდა.
 5. საქალაქო სასამართლოს გადაწყვეტილება სააპელაციო წესით გაასაჩივრა მოსარჩელემ.
 6. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2016 წლის 6 დეკემბრის გადაწყვეტილებით, სააპელაციო საჩივარი დაკმაყოფილდა ნაწილობრივ; გაუქმდა თბილისის საქალაქო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა კოლეგიის 2015 წლის 17 ნოემბრის გადაწყვეტილება და მიღებულ იქნა ახალი გადაწყვეტილება; სარჩელი დაკმაყოფილდა ნაწილობრივ; მოპასუხეებს მოსარჩელის სასარგებლოდ სოლიდარულად დაეკისრათ ზიანის სახით 28 000 აშშ დოლარის გადახდა.
 7. სააპელაციო სასამართლომ დადგენილად მიიჩნია საქმის გადაწყვეტისათვის მნიშვნელობის მქონე შემდეგი ფაქტობრივი გარემოებები:
 - 7.1. 2005 წლის 21 მარტის ხელშეკრულებით დაფუძნდა ამხანაგობა, რომლის დამფუძნებლები იყვნენ მოპასუხეები;
 - 7.2. ამხანაგობის მიზანი იყო მრავალბინიანი საცხოვრებელი სახლის მშენებლობა მისამართზე - თბილისი, გ-----;
 - 7.3. 2007 წლის 21 აპრილის №1 კრების ოქმით, მოსარჩელე გაწევრდა ამხანაგობაში;
 - 7.4. მოსარჩელეს შენატანის სახით დაევალა: ამხანაგობის იურიდიულ-

- სამართლებრივი საქმიანობის წარმოება და ამხანაგობის ინტერესების დაცვა, ასევე, სახლის პირველი სართულის აშენებისათვის საჭირო ხარჯებითა და მასალებით უზრუნველყოფა;
- 7.5. 2007 წლის 21 აპრილის №1 კრების ოქმით დადგინდა ამხანაგობის წევრთა შორის საერთო წილობრივ საკუთრებაში არსებული უძრავი ქონების განაწილების სქემა. სქემის თანახმად, მოსარჩელეზე განაწილდა თბილისში, გ-----ის მხრიდან პირველ სართულზე მდებარე ბინა №1, საერთო ფართობით 56 კვ.მ;
- 7.6. 2007 წლის 27 ივნისის საანგარიშო წესით დამოწმებული მინდობილობის საფუძველზე მოსარჩელეს მიენიჭა ამხანაგობის წარმომადგენლობის უფლებამოსილება;
- 7.7. ამხანაგობის 2009 წლის 12 მაისის გადაწყვეტილებით მოსარჩელისთვის მინიჭებული უფლებამოსილება შეწყდა. იმავე დღეს ამხანაგობის თავმჯდომარემ მოსარჩელის სახელზე 2007 წლის 27 ივნისის გაცემული რწმუნებულება გააუქმა;
- 7.8. საქმის მასალებში წარმოდგენილი თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2011 წლის 27 ივლისის კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილებით დგინდება, რომ მოსარჩელეს ამხანაგობაში შენატანი სრულად არ განუხორციელებია. კერძოდ, მან ვერ შეძლო მშენებლობის პროცესში სახლის პირველი სართულის აშენებისთვის საჭირო ხარჯებითა და მასალებით ამხანაგობის უზრუნველყოფა, მაგრამ, გარკვეული პერიოდის განმავლობაში წარმოადგენდა ამხანაგობას სასამართლოში, სხვადასხვა ორგანიზაცია-დაწესებულებებში და ამ გზით ნაწილობრივ ახორციელებდა ამხანაგობაში შესატანის შეტანას;
- 7.9. საქმის მასალებით არ დასტურდება ფაქტობრივი გარემოება იმის თაობაზე, რომ ამხანაგობა ახორციელებდა მოსარჩელის იურიდიული მომსახურების ანაზღაურებას;
- 7.10. სსიპ საქართველოს ადვოკატთა ასოციაციის 2011 წლის 26 ოქტომბრის გადაწყვეტილებით ამხანაგობის თავმჯდომარის და წევრის საჩივრის საფუძველზე, ამავე ამხანაგობის წარმომადგენლობის პროცესში მარწმუნებლის არსებითი ინტერესების დარღვევის შედეგად მოსარჩელეს დაეკისრა დისციპლინური ზემოქმედების სახე;
- 7.11. ამხანაგობის წევრთა შორის საერთო წილობრივ საკუთრებაში არსებული უძრავი ქონების განაწილების სქემით მოსარჩელეზე განაწილებული ფართის (თბილისი, გ-----, პირველი სართული, ბინა №1, საერთო ფართობით 56 კვ.მ.) ღირებულება, რომელიც ამჟამად ირიცხება მოპასუხე მ--- ზ-----ის სახელზე,

უძრავი ქონების შეფასების შესახებ 2014 წლის 5 დეკემბრის აუდიტორული დასკვნით შეფასებულია 56 000 აშშ დოლარად;

- 7.12. სააპელაციო პალატამ არ გაიზიარა პირველი ინსტანციის სასამართლოს დასკვნა იმ გარემოებასთან დაკავშირებით, რომ მოსარჩელეს ამხანაგობისთვის შენატანი ინტელექტუალური შენატანის სახით არ განუხორციელებია, რადგან სააპელაციო პალატის მოსაზრებით, სსიპ საქართველოს ადვოკატთა ასოციაციის 2011 წლის 26 ოქტომბრის გადაწყვეტილებით მოსარჩელის მიმართ დაკისრებული დისციპლინური ზემოქმედების სახე, არ გამორიცხავდა, რომ ის გარკვეული პერიოდის განმავლობაში წარმოადგენდა ამხანაგობას სხვადასხვა ორგანიზაცია-დაწესებულებაში და ამ გზით ნაწილობრივ ახორციელებდა ამხანაგობაში შენატანის შეტანას.
8. სააპელაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 930-ე, 932-ე და 935-ე მუხლებით და განმარტა, რომ ერთობლივ საქმიანობაში (ამხანაგობა) მონაწილეთა მიერ შესატანის შეტანა ქმნის ამხანაგობის წინაშე დასახული საერთო მიზნის მიღწევის მატერიალურ წინაპირობას და აქვს მთავარი მნიშვნელობა. მონაწილის შენატანი შეიძლება მდგომარეობდეს, აგრეთვე, მომსახურების გაწევაში. შენატანის სახით მომსახურების გაწევა შეიძლება მდგომარეობდეს როგორც ამხანაგობის განკარგულებაში პირადი შრომის გადაცემაში, ასევე რომელიმე სახის ცალკეულ მომსახურებაში. ხელშეკრულების მონაწილეებს შეუძლიათ განსაზღვრონ მათი წილები მიღებული შემოსავლიდან. წილები შესაძლებელია იყოს მათ მიერ განხორციელებული შენატანების პროპორციული ან სხვაგვარი შეთანხმებით მოხდეს მათი განსაზღვრა.
9. სააპელაციო სასამართლომ მიუთითა იმ დადგენილ ფაქტობრივ გარემოებაზე, რომ მოსარჩელეს, როგორც ერთობლივი საქმიანობის ხელშეკრულების მონაწილეს, ამხანაგობაში შენატანი განხორციელებული ჰქონდა ნაწილობრივ, ინტელექტუალური შენატანის სახით და, საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 408-ე და 409-ე მუხლებზე დაყრდნობით, აღნიშნა, რომ მოსარჩელეს, როგორც ერთობლივი საქმიანობის ხელშეკრულების მონაწილეს, მის მიერ განხორციელებული ინტელექტუალური შენატანის პროპორციული წილი ამხანაგობისაგან არ გადასცემია.
10. შესაბამისად, იმის გათვალისწინებით, რომ მოცემულ შემთხვევაში ზიანის ანაზღაურება პირვანდელი მდგომარეობის აღდგენით შეუძლებელი იყო, ხოლო მოსარჩელეს, როგორც ერთობლივი საქმიანობის ხელშეკრულების მონაწილეს, ამხანაგობაში შენატანი

განხორციელებული ჰქონდა ნაწილობრივ, მხოლოდ ინტელექტუალური შენატანის სახით, სააპელაციო სასამართლომ მიიჩნია, რომ მოსარჩელის სასარგებლოდ მოწინააღმდეგე მხარეებს უნდა დაკისრებოდათ მოსარჩელეზე განაწილებული უძრავი ქონების ღირებულების 56 000 აშშ დოლარის ნახევარი - 28 000 აშშ დოლარი.

11. სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილებაზე მოპასუხებმა შეიტანეს საკასაციო საჩივარი და მოითხოვეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2016 წლის 6 დეკემბრის გადაწყვეტილების გაუქმება იმ ნაწილში, რომლითაც დაკმაყოფილდა მოსარჩელის სააპელაციო საჩივარი და ამ ნაწილში საქმის ხელახლა განსახილველად დაბრუნება თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატისათვის.
12. კასატორებმა საკასაციო საჩივარში მიუთითეს სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილების გაუქმების შემდეგ საფუძვლებზე:
 - 12.1. მოსარჩელეზე განაწილებული ფართი, წესდებისა და მხარეთა შორის არსებული შეთანხმების საფუძველზე, მხოლოდ მას შემდეგ გადავიდოდა მოსარჩელის საკუთრებაში, როცა იგი შეასრულებდა მასზე დაკისრებულ მოვალეობას და ამხანაგობაში შეიტანდა შენატანს, რაც მას არ განუხორციელებია. შესაბამისად, ფართი მოსარჩელის არ იყო და, საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 933-ე მუხლის მე-2 ნაწილის საფუძველზე, თავისუფალი ქონება, სანამ მესამე პირებისთვის იქნებოდა გადაცემული, უპირატესი შესყიდვის უფლებით შეიძინა ამხანაგობის წევრმა, მოპასუხე მ--- ზ-----მა. გამომდინარე აქედან, ქონება მის სახელზე რეგისტრირებულია კანონიერად;
 - 12.2. მოსარჩელემ შესატანის განხორციელების ვალდებულება არ შეასრულა ჯეროვნად, კეთილსინდისიერად, დათქმულ დროსა და ადგილას;
 - 12.3. დათქმა, რომ მოსარჩელეს შესატანის სახით უნდა განეხორციელებინა პირველი სართულის მშენებლობისთვის საჭირო მასალებითა და ხარჯებით უზრუნველყოფა, იმთავითვე ცხადყოფს, რომ მხარეების ინტერესს წარმოადგენდა საჭირო დროს განხორციელებულიყო შენატანი, კერძოდ მაშინ, როდესაც მშენებლობა პირველი სართულის აშენების მდგომარეობამდე მივიდოდა. მოსარჩელემ აღნიშნული ვალდებულება არ შეასრულა და მხარეები იძულებული გახდნენ, რომ ხარჯები მოეძიებინათ სხვადასხვა გზებით და მშენებლობა გაეგრძელებინათ. წინააღმდეგ შემთხვევაში, დაირღვეოდა მშენებლობისთვის გათვალისწინებული ვადები, რაც პირდაპირპროპორციულად გამოიწვევდა სხვა

ვალდებულებების შეუსრულებლობას და ვადების გადაცილებას. შესაბამისად, მოწინააღმდეგე მხარის მტკიცება, რომ ამხანაგობის მიერ შესატანის განხორციელების რაიმე ვადა არ ყოფილა განსაზღვრული, არამართებულია და არც სააპელაციო სასამართლო უნდა იზიარებდეს ამ მოსაზრებას;

- 12.4. არასწორია სააპელაციო სასამართლოს დასკვნა მოსარჩელის მიერ ინტელექტუალური შენატანის განხორციელებასთან დაკავშირებით, რადგან მოსარჩელის ქმედებები სრულიად ეწინააღმდეგებოდა ამხანაგობის ინტერესებს. უდავოა, რომ თავდაპირველად მოსარჩელე ამხანაგობის ნდობით აღჭურვილი პირი იყო და მშენებლობის ირგვლივ მეზობლებთან წარმოქმნილ დავებზე ახორციელებდა წარმომადგენლობას. თუმცა, როგორც წლების შემდგომ გაირკვა, არსებული დავები მოსარჩელის მხრიდან ხელოვნულად იყო წარმოშობილი, რათა დაფიქსირებულიყო ამხანაგობაში მისი საქმიანობა, ხოლო შემდგომ ეს საქმიანობა შეფასებულიყო შენატანად. სწორედ მსგავსი ტიპის მოქმედებების აღმოჩენის შემდეგ ადვოკატთა ასოციაციის გადაწყვეტილებით მოსარჩელეს დაეკისრა დისციპლინური პასუხისმგებლობა. კერძოდ, ეთიკის კომისიის გადაწყვეტილებით დასტურდება, რომ მან დაარღვია „ადვოკატთა შესახებ“ საქართველოს კანონის არაერთი მუხლი, მათ შორის, ინტერესთა შეუთავსებლობის შესახებ, კონფიდენციალობის დაცვის შესახებ, კლიენტის ინტერესების პრიორიტეტულობის დაცვის შესახებ და ინტერესთა კონფლიქტის შესახებ. შესაბამისად, მოსარჩელემ ინტელექტუალური შენატანიც კი არ განახორციელა ჯეროვნად და კეთილსინდისიერად და, გამომდინარე აქედან, სააპელაციო სასამართლოს მიერ იმის მტკიცება, რომ მოსარჩელის მიმართ დაკისრებული დისციპლინური ზემოქმედების სახე არ გამორიცხავს, რომ ის გარკვეული პერიოდის განმავლობაში წარმოადგენდა ამხანაგობას, არ არის იმის საფუძველი, რომ პირად ინტერესებზე აგებული წარმომადგენლობა, რომელიც ეწინააღმდეგება კლიენტთა პრიორიტეტულობის დაცვის ნორმებს, მიჩნეულ იქნეს შენატანად;
- 12.5. თბილისის სააპელაციო სასამართლომ მიიჩნია, რომ მოსარჩელემ არ შეიტანა შესატანის ერთი ნახევარი (პირველი სართულის მშენებლობისათვის საჭირო ხარჯები და მასალები), თუმცა შენატანად ჩაუთვალა მეორე ნახევარი - ინტელექტუალური შენატანი და მხარეებზე განაწილდა უძრავი ქონების ღირებულების ნახევარი. არასწორია შენატანების ამგვარი პროპორციით - 50/50-ზე გადანაწილება. ობიექტური შეფასებით აშენებისათვის საჭირო

ხარჯები და მასალები თანხობრივად საკმაოდ აღემატებოდა ინტელექტუალური შრომისთვის გასაწევ ხარჯებს, შესაბამისად, იმ შემთხვევაშიც კი, რომ მოსარჩელეს ინტელექტუალური შენატანი რეალურად განეხორციელებინა, ქონების ღირებულების ნახევარზე გაყოფა სამართლიანი არ არის. ამასთან, გაურკვეველია, თუ რა კრიტერიუმებით შეაფასა სასამართლომ მოსარჩელის ინტელექტუალური შენატანი 28000 აშშ დოლარად, მით უფრო იმ პირობებში, როცა მოსარჩელეს წარმომადგენლობა ამხანაგობის ინტერესებისთვის არ განუხორციელებია.

13. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2017 წლის 20 თებერვლის განჩინებით მოპასუხეების საკასაციო საჩივარი მიღებულ იქნა წარმოებაში, სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391-ე მუხლის მიხედვით, დასაშვებობის შესამოწმებლად.
14. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2017 წლის 31 ივლისის განჩინებით მოპასუხეების საკასაციო საჩივარი ცნობილ იქნა დასაშვებად საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391-ე მუხლის მე-5 ნაწილის „ე“ ქვეპუნქტის საფუძველზე.

ს ა მ ო ტ ი ვ ა ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი

15. საკასაციო სასამართლო საკასაციო საჩივრის საფუძვლების შესწავლისა და გასაჩივრებული გადაწყვეტილების იურიდიული დასაბუთების შემოწმების შედეგად მიიჩნევს, რომ მოპასუხეების საკასაციო საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს, გაუქმდეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2016 წლის 6 დეკემბრის გადაწყვეტილება და საქმე ხელახლა განსახილველად დაუბრუნდეს იმავე სასამართლოს.
16. საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 404-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, საკასაციო სასამართლო გადაწყვეტილებას ამოწმებს საკასაციო საჩივრის ფარგლებში. ამავე კოდექსის 407-ე მუხლის პირველი ნაწილის შესაბამისად, საკასაციო სასამართლო იმსჯელებს მხარის მხოლოდ იმ ახსნა-განმარტებაზე, რომელიც ასახულია სასამართლო გადაწყვეტილებებში და სხდომის ოქმებში. გარდა ამისა, შეიძლება მხედველობაში იქნეს მიღებული ამ კოდექსის 396-ე მუხლის პირველი ნაწილის „ვ“ ქვეპუნქტში მითითებული ფაქტები. ამავე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, სააპელაციო სასამართლოს მიერ დამტკიცებულად ცნობილი ფაქტობრივი გარემოებები სავალდებულოა საკასაციო სასამართლოსათვის, თუ წამოყენებული არ არის დასაშვები და

დასაბუთებული პრეტენზია (შედავება).

17. კასატორები სადავოდ ხდიან სააპელაციო სასამართლოს მიერ მოპასუხეებისთვის თანხის გადახდის დაკისრების კანონიერებას, რომლის შემოწმებისას საკასაციო პალატა უპირველესად ყურადღებას მიაქცევს მოცემული დავის სამართლებრივ თავისებურებებს, რათა საკასაციო განაცხადის იურიდიული დასაბუთებულობის კვლევა, სასამართლოს მსჯელობა და დასკვნები დაემყაროს იმ ურთიერთობას, საიდანაც წარმოიშვა დავა მხარეებს შორის.
18. სააპელაციო სასამართლოს მიერ დადგენილი ფაქტობრივი გარემოებების (იხ. მოცემული განჩინების 7.1.-7.5. პუნქტები) საფუძველზე, საკასაციო პალატა მიიჩნევს, რომ მხარეთა შორის წარმოშობილია ერთობლივი საქმიანობის (ამხანაგობის) სახელშეკრულებო ურთიერთობა.
19. სამოქალაქო კოდექსის 930-ე მუხლის თანახმად, ერთობლივი საქმიანობის (ამხანაგობის) ხელშეკრულებით ორი ან რამდენიმე პირი კისრულობს ერთობლივად იმოქმედოს საერთო სამეურნეო ან სხვა მიზნების მისაღწევად ხელშეკრულებით განსაზღვრული საშუალებებით, იურიდიული პირის შეუქმნელად.
20. ზემოაღნიშნული მუხლიდან გამომდინარე, ერთობლივი საქმიანობის ხელშეკრულების თავისებურებას წარმოადგენს მხარეთა სურვილი, საკუთარი ქონების, გამოცდილებისა თუ პროფესიული უნარ-ჩვევების გაერთიანებით ერთობლივად იმოქმედონ გარკვეული მიზნების მისაღწევად. ამასთან, ერთობლივი საქმიანობის ხელშეკრულების აუცილებელი წინაპირობაა, რომ ამხანაგობა ყალიბდება იურიდიული პირის შეუქმნელად. ნიშანდობლივია, რომ სამოქალაქო კოდექსი არ აკონკრეტებს ხელშეკრულების ამ ტიპისათვის განსაზღვრული მიზნის შინაარსს, ამდენად, გარიგების მხარეთა ინტერესს, შესაძლებელია, წარმოადგენდეს კანონმდებლობით დაშვებული ნებისმიერი მიზანი, მათ შორის, გარკვეული მოგების მიღების სურვილი. საერთო მიზნის არსებობა გარიგების მთავარ წინაპირობას წარმოადგენს, ამიტომ ამხანაგობის თითოეული წევრი მონაწილეობს, როგორც გარიგების დამოუკიდებელი მხარე **(სუსგ №ას-866-808-2017, 2017 წლის 17 ოქტომბერი)**.
21. საკასაციო პალატა განმარტავს, რომ საერთო საქმიანობის (ამხანაგობის) წევრების ინტერესები მიმართულია საერთო მიზნის მიღწევისაკენ, მაგრამ ეს არ ნიშნავს იმას, რომ ერთმანეთის მიმართ ისინი არ შეიძლება გამოდიოდნენ, როგორც კრედიტორი და მოვალე. ზუსტად ეს წარმოადგენს იმ შემთხვევას, როდესაც სასამართლომ უნდა გამიჯნოს საერთო საქმიანობის მიზნის მისაღწევად ამხანაგობის

წევრების უფლებები და ნაკისრი ვალდებულებები იმ უფლება-ვალდებულებებისაგან, რომელიც შემდეგ მათ წარმოეშობათ ერთმანეთის მიმართ. კერძოდ, ერთ შემთხვევაში, საერთო საქმიანობასთან დაკავშირებით კეთილსინდისიერად შესრულების მოთხოვნის უფლება აქვს თითოეულ მონაწილეს ერთობლივი საქმიანობის ყოველი მონაწილისაგან (საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 935-ე მუხლის მე-2 ნაწილი) არა უშუალოდ თავისი, არამედ მხოლოდ საერთო საქმიანობის (ამხანაგობის) მონაწილეთა სასარგებლოდ. მეორე შემთხვევაში, ერთმანეთთან ურთიერთობაში პასუხისმგებლობის ოდენობა განისაზღვრება მონაწილეთა წილის შესაბამისად, თუ ხელშეკრულება სხვა რამეს არ ითვალისწინებს (საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 937-ე მუხლის პირველი ნაწილის მე-2 წინადადება). ამ უკანასკნელ შემთხვევაში კანონით გათვალისწინებულია დანაწესი, რომლის თანახმად, პასუხისმგებლობის საკითხი დგება ერთმანეთის მიმართ. საერთო საქმიანობის შედეგად მიღებული ქონების განაწილება (მაგალითად, საერთო საქმიანობის შედეგად აშენებული მრავალბინიანი სახლის ბინები) წარმოადგენს საერთო საქმიანობის (ამხანაგობის) მონაწილეთა იმ უფლებების დაკმაყოფილებას, რომლისთვისაც იქმნება ამხანაგობა, ასევე, ერთმანეთის წინაშე ნაკისრი ვალდებულებების შეუსრულებლობით ამხანაგობის მონაწილეებისათვის მიყენებული ზიანის ანაზღაურებაზე პასუხისმგებლობა განისაზღვრება ერთმანეთთან მიმართებით. ამდენად, საერთო საქმიანობის (ამხანაგობის) ხელშეკრულება წარმოადგენს საშუალებას, რომლის მეშვეობითაც ხდება ყველა მონაწილის უფლებების დაკმაყოფილება. ამ შემთხვევებში ამხანაგობის მონაწილეები ერთმანეთის მიმართ გამოდიან როგორც კრედიტორი და მოვალე და მონაწილეობენ სასამართლოში არა ამხანაგობის, არამედ საკუთარი სახელით **(სუსგ. №ას-482-458-2013, 2014 წლის 16 იანვარი).**

22. შესაბამისად, საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ ამხანაგობაში უნდა გაიმიჯნონ ის წევრები, რომელთაც ამხანაგობა დააფუძნეს და ამხანაგობის ფინანსური ვალდებულებებისათვის პასუხისმგებლობა იკისრეს, ისეთი წევრებისაგან, რომლებიც ამხანაგობაში მხოლოდ იმ მიზნით გაწევრიანდნენ, რომ ამხანაგობისაგან ბინა შეეძინათ ან ამხანაგობას მათთვის ბინა აეშენებინა. საკასაციო პალატის მოსაზრებით, ამხანაგობის მიზნის მიღწევაზე პასუხისმგებელი სუბიექტები არიან არა ამხანაგობის ის წევრები, რომელთა მიზანი მხოლოდ ბინის შეძენა იყო, არამედ ამხანაგობის ის წევრები, რომელთაც ამხანაგობის სახელით, ეკონომიკური საქმიანობის

ვალდებულება იკისრეს. აღსანიშნავია, რომ ამხანაგობის დასახელებული წევრები პასუხისმგებელი არიან ამხანაგობის ფინანსურ ვალდებულებებზე და მათი მიზანი აღნიშნულ ამხანაგობაში არა მხოლოდ შენატანის პროპორციული უძრავი ქონების მიღება, არამედ ამხანაგობის შემოსავლებში მონაწილეობა და მოგება-ზარალის განაწილებაცაა (საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 931-ე მუხლის მეორე ნაწილის „ე“ ქვეპუნქტი, 935-ე მუხლი) **(სუსგ №ას-866-808-2017, 2017 წლის 17 ოქტომბერი).**

23. ზემოაღნიშნული მსჯელობიდან გამომდინარე, საკასაციო პალატა განმარტავს, რომ სასამართლოს მხრიდან სარჩელის წარმატებულობის საკითხის კვლევისას, უპირველესად პასუხი უნდა გაეცეს მთავარ კითხვებს: ვინ, ვისგან, რას, რის საფუძველზე მოითხოვს. პირველი ორი კითხვა იძლევა პასუხს სათანადო მხარეზე, რომლის შემოწმებაც (ისევე, როგორც შემდგომი საკითხები: მოთხოვნა და მისი სამართლებრივი საფუძველი) სასამართლოს პრეროგატივაა და ორიენტირებულია მართლმსაჯულების ეფექტიანად განხორციელებაზე **(სუსგ №ას-1085-1042-2016, 2017 წლის 10 მაისი).** სასამართლო ვალდებულია გამოარკვიოს სამართლებრივი თვალსაზრისით სწორად აირჩია თუ არა მოსარჩელემ ის პირი (მოპასუხე), რომელსაც თავისი დარღვეული უფლების აღდგენა უნდა მოსთხოვოს, რათა დავაში ჩაბმული არ აღმოჩნდეს და მოპასუხის საპროცესო მოვალეობანი არ დაეკისროს ისეთ პირს, რომელსაც მოსარჩელის კანონიერ უფლებებთან კავშირი არ გააჩნია.
24. მოცემულ შემთხვევაში საკასაციო სასამართლო ყურადღებას ამახვილებს ამხანაგობის სადამფუძნებლო დოკუმენტზე, რომელშიც ამხანაგობის წევრთა უფლება-მოვალეობები შემდეგი სახით არის განსაზღვრული: მოპასუხეებმა მ--- ზ-----მა და დ--- ზ-----მა, რომლებიც დოკუმენტში მოხსენიებულნი არიან „მესაკუთრეებად“, ამხანაგობაში შეიტანეს საერთო საკუთრებაში არსებული მიწის ნაკვეთი, ფართით 280 კვ.მ., მასზე განთავსებული შენობა-ნაგებობებით. ასევე, მოპასუხეებმა მ----- თ-----მა და ვ----- ს-----ემ, რომლებიც დოკუმენტში მოხსენიებულნი არიან „მესაკუთრეებად“, ამხანაგობაში შეიტანეს საერთო საკუთრებაში არსებული მიწის ნაკვეთი, ფართით 287 კვ.მ., მასზე განთავსებული შენობა-ნაგებობებით, ხოლო მოპასუხე გ----- ს-----ის შენატანს, რომელიც დოკუმენტში მითითებულია „წევრად“, წარმოადგენდა შემდეგი ვალდებულებების შესრულება: სამშენებლო დოკუმენტაციის მომზადება; მშენებლობის დაფინანსება ხარჯთაღრიცხვის მიხედვით იმ მიმართებით, რომ წინამდებარე ხელშეკრულებით დადგენილ

- ვადაში - 24 თვის განმავლობაში განხორციელებულიყო სახლის მშენებლობის სრულად დამთავრება, გალესვა, დახურვა, შემინვა, ლიფტი, გარე კომუნიკაციები; ინვესტიციების მოზიდვა ხელშეკრულებით გათვალისწინებული მიზნის მისაღწევად; ამხანაგობის საფინანსო საქმის წარმოება მოქმედი კანონმდებლობის მიხედვით და პასუხისმგებლობა (იხ. ტ. 1. ს.ფ. 37-44).
25. საკასაციო პალატა მიუთითებს, რომ სააპელაციო სასამართლოს ამხანაგობის სადამფუძნებლო დოკუმენტის საფუძველზე არ დაუდგენია მოპასუხეთაგან უშუალოდ რომელი მათგანი იყო პასუხისმგებელი ამხანაგობის ფინანსურ ვალდებულებებზე ანუ რომელი მათგანი მონაწილეობდა ამხანაგობის შემოსავლებში და ინაწილებდა მოგება-ზარალს და რომელი მათგანი წარმოადგენდა ამხანაგობის ე.წ. „ჩვეულებრივ წევრს“, რომელიც მხოლოდ აშენებული საცხოვრებელი ფართის საკუთრებაში გადაცემის მოთხოვნის უფლებით იყო აღჭურვილი, რასაც, მოცემული დავის სამართლებრივი თავისებურებიდან გამომდინარე, არსებითი მნიშვნელობა ენიჭება.
26. საკასაციო პალატა მიუბრუნდება საკასაციო საჩივრის ავტორების პრეტენზიას და მიუთითებს სააპელაციო სასამართლოს მიერ დადგენილ ფაქტობრივ გარემოებებზე, რომ მოსარჩელეს შენატანის სახით დაეკალა: ამხანაგობის იურიდიულ-სამართლებრივი საქმიანობის წარმოება და ამხანაგობის ინტერესების დაცვა, ასევე, სახლის პირველი სართულის აშენებისათვის საჭირო ხარჯებითა და მასალებით უზრუნველყოფა.
27. საქმის მასალებში წარმოდგენილი თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2011 წლის 27 ივლისის კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილებით სააპელაციო სასამართლომ დაადგინა, რომ მოსარჩელეს ამხანაგობაში შენატანი სრულად არ განუხორციელებია. კერძოდ, მან ვერ შეძლო მშენებლობის პროცესში სახლის პირველი სართულის აშენებისთვის საჭირო ხარჯებითა და მასალებით ამხანაგობის უზრუნველყოფა, მაგრამ, გარკვეული პერიოდის განმავლობაში წარმოადგენდა ამხანაგობას სასამართლოში, სხვადასხვა ორგანიზაცია-დაწესებულებებში და ამ გზით ნაწილობრივ ახორციელებდა ამხანაგობაში შესატანის შეტანას.
28. სწორედ ზემოაღნიშნული გარემოებების საფუძველზე მივიდა სააპელაციო სასამართლო იმ დასკვნამდე, რომ მოსარჩელეს, როგორც ერთობლივი საქმიანობის ხელშეკრულების მონაწილეს, ამხანაგობაში შენატანი განხორციელებული ჰქონდა ნაწილობრივ, ინტელექტუალური შენატანის სახით.
29. კასატორები სადავოდ ხდიან სწორედ სააპელაციო სასამართლოს

ზემოაღნიშნულ დასკვნას და მიუთითებენ მოსარჩელის მიერ ნაკისრი პირველი ვალდებულების არაჯეროვან და არაკეთილსინდისიერ შესრულებაზე, კერძოდ, კასატორები აპელირებენ იმ გარემოებაზე, რომ სსიპ საქართველოს ადვოკატთა ასოციაციის 2011 წლის 26 ოქტომბრის გადაწყვეტილებით ამხანაგობის თავმჯდომარის და წევრის საჩივრის საფუძველზე, ამავე ამხანაგობის წარმომადგენლობის პროცესში მარწმუნებლის არსებითი ინტერესების დარღვევის შედეგად მოსარჩელეს დაეკისრა დისციპლინური ზემოქმედების სახე.

30. საკასაციო სასამართლო იზიარებს კასატორების მითითებას, რომ სააპელაციო პალატის მსჯელობა, რომლის თანახმად, სსიპ საქართველოს ადვოკატთა ასოციაციის 2011 წლის 26 ოქტომბრის გადაწყვეტილებით მოსარჩელეზე დაკისრებული დისციპლინური ზემოქმედების სახე არ გამორიცხავდა მოსარჩელის მიერ გარკვეული პერიოდის განმავლობაში სხვადასხვა ორგანიზაცია-დაწესებულებაში ამხანაგობის წარმომადგენლობის განხორციელებას და ამ გზით ამხანაგობაში შენატანის შეტანას, დაუსაბუთებელია.
31. საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 361-ე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, ვალდებულება უნდა შესრულდეს ჯეროვნად, კეთილსინდისიერად, დათქმულ დროსა და ადგილას.
32. საქმის მასალებში არსებული დისციპლინური ზემოქმედების ღონისძიების დაკისრების თაობაზე სსიპ „საქართველოს ადვოკატთა ასოციაციის“ ეთიკის კომისიის 2011 წლის 26 ოქტომბრის გადაწყვეტილების თანახმად, ადვოკატმა (მოსარჩელემ) ამხანაგობის მომიჯნავე მიწის ნაკვეთი შეიძინა და ნასყიდობის ხელშეკრულება გააფორმა 2009 წლის 9 მაისს. ადვოკატი ამ პერიოდისთვის ჯერ კიდევ წარმოადგენდა ამხანაგობას და რწმუნებულება მხარეებს შორის ძალაში იყო. შესაბამისად, ადვოკატს შეეძლო გაეთვალისწინებინა ის რისკი, რაც ნასყიდობის ხელშეკრულების გაფორმებას ახლდა თან, რადგან მიხეილ და ნ--- გ-----ების უძრავი ქონების ზედდება მოხდა ამხანაგობის უძრავ ქონებასთან და ამხანაგობის მიწის ნაკვეთი გ-----ების საკუთრებაში აღმოჩნდა. ამასთან, გასათვალისწინებელია, რომ ნ--- გ-----ის საკუთრების უფლების რეგისტრაციაზე წარმომადგენლობას თავად ადვოკატი ახორციელებდა და მისთვის ცნობილი უნდა ყოფილიყო აზომვითი ნახაზის მიხედვით, მიწის ნაკვეთის გადაფარვის შესახებ. ეთიკის კომისიამ აღნიშნა, რომ ადვოკატის მიერ ნ--- გ-----ის უძრავი ქონების ნასყიდობის ხელშეკრულების გაფორმების შემდეგ წარმოიშვა მხარეებს შორის ინტერესთა კონფლიქტი. კერძოდ, ადვოკატის პირადი ინტერესები დაუპირისპირდა ამხანაგობის ინტერესებს, რადგან ადვოკატი გახდა

სადავო მიწის ნაკვეთის ნაწილის მესაკუთრე. ნასყიდობის ხელშეკრულებიდან გამომდინარე, ადვოკატს წარმოეშვა საკუთრების უფლება, რომელიც დაუპირისპირდა ამხანაგობის საკუთრების უფლების დაცვას. ადვოკატმა თავად დააყენა რისკის ქვეშ კლიენტის ინტერესების დაცვა და არჩევანი პირად ინტერესებსა და ამხანაგობის ინტერესებს შორის, საკუთარი ინტერესების პრიორიტეტულობაზე გააკეთა, როდესაც შეიძინა სადავო მიწის ნაკვეთი. შესაბამისად, ეთიკის კომისიამ მიიჩნია, რომ ჯერ კიდევ წარმომადგენლობის განხორციელების პროცესში ადვოკატმა საფრთხე შეუქმნა კლიენტის ინტერესების დაცვას, კანონის ყველა საშუალებების გამოყენებით დაეცვა კლიენტი. ეთიკის კომისიამ, დისციპლინური პასუხისმგებლობის ღონისძიების გამოყენებისას გაითვალისწინა, რომ ამხანაგობამ შეძლო ხელშეკრულებით დასახული მიზნის მიღწევა, ბინა აშენდა და საკუთრების უფლება ამხანაგობას დარეგისტრირებული აქვს საჯარო რეესტრში, რამაც კომისიას შეუქმნა დასაბუთებული ვარაუდი, რომ ამხანაგობას ზიანი არ მიაღება. თუმცა, ეთიკის კომისიამ მიიჩნია, რომ ზიანის საფრთხის აცილება მოხდა არა ადვოკატის მოქმედებით, არამედ თავად ამხანაგობის მიერ. ამხანაგობამ, სარჩელის უზრუნველყოფის ღონისძიების გამოყენებით, არ მისცა შესაძლებლობა ადვოკატს საჯარო რეესტრში დაერეგისტრირებინა უძრავი ქონება; ხოლო, ადვოკატმა გააუქმა ნ--- გ--- -----თან გაფორმებული ნასყიდობის ხელშეკრულება მხოლოდ მას შემდეგ, რაც ამხანაგობამ ზემოთ აღნიშნული უზრუნველყოფის ღონისძიება გამოიყენა მის მიმართ (ტ. 1. ს.ფ. 245-255).

33. ეთიკის კომისიამ მიიჩნია, რომ ადვოკატის მიერ დარღვეულია შემდეგი მუხლები: ა) „ადვოკატთა შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-8 მუხლის პირველი პუნქტი, რომლის მიხედვით ადვოკატი ვალდებულია არ განახორციელოს ისეთი ქმედება და არ დაამყაროს ისეთი ურთიერთობა, რომელიც საფრთხეს შეუქმნის კლიენტის ინტერესებს, ადვოკატის პროფესიულ საქმიანობას ან დამოუკიდებლობას; ბ) „ადვოკატთა პროფესიული ეთიკის კოდექსის“ მეხუთე მუხლი, რომლის მიხედვით, ადვოკატმა ყოველთვის უნდა იმოქმედოს კლიენტის ინტერესებიდან გამომდინარე და დააყენოს ისინი პირადი და სხვა პირების ინტერესებზე მაღლა. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, ეთიკის კომისიამ გადაწყვიტა ადვოკატის მიმართ დისციპლინური ზემოქმედების ფორმად კერძო სარეკომენდაციო ბარათით მიმართვის განსაზღვრა.

34. აღსანიშნავია, რომ ეთიკის კომისიის ზემოაღნიშნული გადაწყვეტილება ადვოკატმა გაასაჩივრა საქართველოს უზენაესი

სასამართლოს სადისციპლინო პალატაში, თუმცა პალატის 2012 წლის 17 იანვრის გადაწყვეტილებით ეთიკის კომისიის გადაწყვეტილება უცვლელი დარჩა. ყურადღებას იქცევს საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ზემოაღნიშნული გადაწყვეტილების სამოტივაციო ნაწილში პალატის მითითება, რომ ადვოკატსა და ნ. გ-----ს შორის გაფორმებულმა ნასყიდობის ხელშეკრულებამ გამოიწვია ამხანაგობის მიერ 2009 წლის 12 მაისს (ნასყიდობის ხელშეკრულების გაფორმებიდან 3 დღეში) ადვოკატისთვის მინდობილობის შეწყვეტა (იხ. ტ. 1. ს.ფ. 256-258).

35. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ სააპელაციო სასამართლოს არ დაუდგენია და არ შეუფასებია, გარკვეული პერიოდის განმავლობაში სხვადასხვა ორგანიზაცია-დაწესებულებაში მოსარჩელის მიერ ამხანაგობის წარმომადგენლობა რამდენად კეთილსინდისიერად და ჯეროვნად ხორციელდებოდა. ერთი მხრივ, მნიშვნელოვანია ვალდებული პირის მიერ მასზე დაკისრებული ვალდებულების შესრულება, ხოლო, მეორე მხრივ, არსებითი მნიშვნელობის არის საკითხი, რამდენად ჯეროვნად და კეთილსინდისიერად სრულდება აღნიშნული ვალდებულება. შესაბამისად, ასევე შესაფასებელია, რამდენად შეიძლება იქნას მიჩნეული არაჯეროვანი და არაკეთილსინდისიერი შესრულება შენატანის განხორციელებად.
36. საკასაციო სასამართლო ყურადღებას მიაქცევს იმ გარემოებასაც, რომ ამხანაგობის 2007 წლის 21 აპრილის №1 კრების ოქმით, რომლის საფუძველზეც ამხანაგობაში გაწევრდა მოსარჩელე, მას დაეკისრა ორივე შენატანის კუმულატიურად და არა - ალტერნატიულად განხორციელების ვალდებულება, სააპელაციო სასამართლოს კი არ უმსჯელია ისეთ პირობებში, როცა მოსარჩელემ მეორე შენატანის შეტანა კერ შეძლო, ამხანაგობის მიერ მასზე დაკისრებული ვალდებულება, რომელიც ერთობლივად ორივე ზემოაღნიშნული შენატანის შეტანას გულისხმობდა, უნდა იქნას თუ არა მიჩნეული სრულ და ჯეროვან შესრულებად. შესაბამისად, წარმოიშობა თუ არა ასეთ გარემოებებში ამხანაგობის მხრიდან ზიანის ანაზღაურების ვალდებულება.
37. რაც შეეხება კასატორების პრეტენზიას სააპელაციო სასამართლოს მიერ მოპასუხეებისთვის მოსარჩელეზე განაწილებული უძრავი ქონების ღირებულების 56000 აშშ დოლარის ნახევრის 28000 აშშ დოლარის დაკისრების არამართებულობასთან დაკავშირებით, საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ გასაჩივრებული გადაწყვეტილება არ შეიცავს არგუმენტაციას, თუ რის საფუძველზე მივიდა სასამართლო იმ

დასკვნამდე, რომ მოსარჩელის მიერ ნაწილობრივ განხორციელებული შენატანი, ინტელექტუალური შენატანის სახით, წარმოადგენდა მოსარჩელეზე განაწილებული უძრავი ქონების ღირებულების ნახევარს. სააპელაციო სასამართლოს მიერ შენატანების ამგვარი პროპორციით განაწილება, ასევე თავად შენატანის შეფასება იმდენად დაუსაბუთებელია, რომ მისი საფუძვლიანობის შემოწმება შეუძლებელია.

38. საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 394-ე მუხლის „ე“¹ ქვეპუნქტის თანახმად, გადაწყვეტილება ყოველთვის ჩაითვლება კანონის დარღვევით მიღებულად, თუ გადაწყვეტილების დასაბუთება იმდენად არასრულია, რომ მისი სამართლებრივი საფუძვლიანობის შემოწმება შეუძლებელია.
39. საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 412-ე მუხლის პირველი ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტის თანახმად, საკასაციო სასამართლო აუქმებს გადაწყვეტილებას და საქმეს ხელახლა განსახილველად აბრუნებს სააპელაციო სასამართლოში, თუ არსებობს ამ კოდექსის 394-ე მუხლით გათვალისწინებული საფუძვლები, გარდა აღნიშნული მუხლის „გ“ და „ე“ ქვეპუნქტებისა. მოცემულ შემთხვევაში, საკასაციო სასამართლო საპროცესო კოდექსის 394-ე მუხლის „ე“¹ ქვეპუნქტით აუქმებს გასაჩივრებულ განჩინებას და საქმეს ხელახლა განსახილველად აბრუნებს ქვემდგომ სასამართლოში, რომელმაც მატერიალური და საპროცესო სამართლის წესების დაცვით უნდა განსაზღვროს პასუხისმგებელ პირთა წრე, შეაფასოს რამდენად კეთილსინდისიერად და ჯეროვნად შეასრულა მოსარჩელემ ინტელექტუალური შენატანი, იმსჯელოს ორივე სახის შენატანის კუმულატიურად განუხორციელებლობის პირობებში უნდა იქნას თუ არა ცნობილი მის მიერ ვალდებულება შესრულებულად, ასეთ შემთხვევაში როგორ უნდა შეფასდეს მხარის მიერ განხორციელებული შენატანის ღირებულება და ამის შემდგომ გადაწყვიტოს სარჩელის ბედი.
40. საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 53-ე მუხლის მე-4 ნაწილის თანახმად, თუ სააპელაციო ან საკასაციო სასამართლო დააბრუნებს საქმეს ხელახლა განსახილველად, მთელი სასამართლო ხარჯები, რაც გაწეულია ამ საქმის განხილვასთან დაკავშირებით, სარჩელის აღძვრიდან დაწყებული, უნდა შეჯამდეს და შემდეგ განაწილდეს მხარეთა შორის ამ მუხლის მიხედვით. ზემოაღნიშნულის გათვალისწინებით, საკასაციო პალატა მიიჩნევს, რომ საქმის ხელახლა განხილვისას, სასამართლო ხარჯების განაწილების საკითხი უნდა გადაწყდეს შემაჯამებელი გადაწყვეტილების გამოტანისას.

41. ამავე დროს, მოცემულ შემთხვევაში, ვინაიდან კასატორებს საქართველოს უზენაესი სასამართლოს 2017 წლის 20 თებერვლის განჩინებით გადავადებული ჰქონდათ საკასაციო საჩივარზე გადასახდელი სახელმწიფო ბაჟის 1400 (ერთი ათას ოთხასი) დოლარის ეკვივალენტი ლარის გადახდა საქმეზე საბოლოო გადაწყვეტილების მიღებამდე უკვე გადახდილი 200 ლარის გათვალისწინებით, ხოლო მათი საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდა და საქმე ხელახლა განსახილველად დაუბრუნდა იმავე სასამართლოს, კასატორებს სახელმწიფო ბიუჯეტის სასარგებლოდ უნდა დაეკისროთ გადავადებული სახელმწიფო ბაჟის 1326 (ერთი ათას სამას ოცდაექვსი) დოლარის (1400 აშშ დოლარი - 200 ლარის ეკვივალენტი 74 აშშ დოლარი (გადახდის დღისთვის - 2017 წლის 30 იანვრისთვის ლარის მიმართ უცხოური ვალუტების გაცვლის ოფიციალური კურსის მიხედვით 1 აშშ დოლარი = 2.70 ლარს)) ეკვივალენტი ლარის გადახდა.

ს ა რ ე ზ ო ლ უ ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 412-ე მუხლით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა

1. მ--- ზ-----ის, დ--- ზ-----ის, მ----- თ-----ის, ვ----- ს-----
--ისა და გ----- ს-----ის საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს;
2. გაუქმდეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2016 წლის 6 დეკემბრის გადაწყვეტილება და საქმე ხელახლა განსახილველად დაუბრუნდეს იმავე სასამართლოს;
3. კასატორებს მ--- ზ-----ს (პ/ნ: 0-----), დ--- ზ-----ის (პ/ნ: 0-----), მ----- თ-----ს (პ/ნ: 0-----), ვ----- ს-----ესა (პ/ნ: 0-----)
და გ----- ს-----ეს (პ/ნ: 01011023497) სახელმწიფო ბიუჯეტის სასარგებლოდ (**ქ. თბილისი, „სახელმწიფო ხაზინა“ ბანკის კოდი TRESGE22, მიმღების ანგარიშის №200122900, სახაზინო კოდი 3 0077 3150**) დაეკისროთ საკასაციო სასამართლოს მიერ გადავადებული სახელმწიფო ბაჟის 1326 აშშ დოლარის ეკვივალენტი ლარის გადახდა;
4. საკასაციო პალატის განჩინება საბოლოოა და არ გასაჩივრდება.

თავმჯდომარე

ნ. ბაქაქური

მოსამართლეები:

ზ. ძლიერიშვილი

ბ. ალავიძე